

SAUSIS * 2002 * JANUARY

VOL 53/NR. 1

E G L U T Ė

SAUSIS / JANUARY / 2002 Vol. 53 / Nr. 1

TURINYS

- 1 SENIO ŠALČIO ŪSAI, *Vilius Baltrėnas*
- 2 NEPAMIRŠKIME, R. K.
- 3 LEMTINGAS BOKŠTAS, *Bronius Jauniškis*
- 7 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 11 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 14 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 18 NYKŠTUKŲ DAINA
- 20 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 23 BIČIULIAI, *Martynas Vainilaitis*
- 24 MŪSŲ KŪRYBA
- 30 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

„Eglutės“ viršelyje: „Pipirų“ ratelio mokiniukai laukia įeinančio Kalėdų senelio.

Nuotr. Viktoro Kučo

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išėina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., (Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

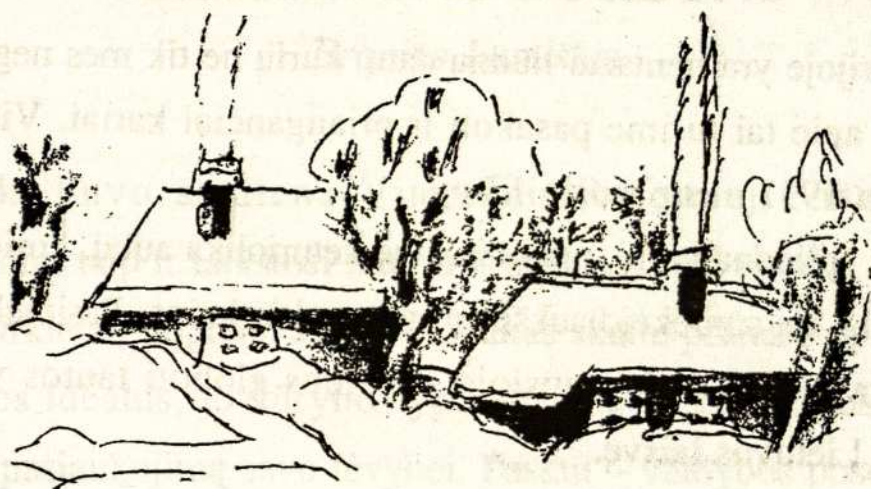
ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Homer Glen, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

SENIO ŠALČIO ŪSAI

Vilius Baltrėnas

*Beržynai spindi,
Eglynai spengia.
Šarmotas Šaltis palaukėm žengia.*

*Kiškelis trypia:
— Seneli Šalti,
Ar tau nešalta per tokį šaltį?*

*Šarmotas Šaltis
Laukais žygiuoja,
Žvaliems kiškučiams sagas segioja.*

*Eglutės žalios
Žvakelėm žiba.
Ant Šalčio ūsų varvekliai kybo.*

NEPAMIRŠKIME

Mūsų istorijoje yra nemažai liūdnujų datų, kurių ne tik mes negalime pamiršti, bet apie tai turime pasakoti ir priaugančiam kartai. Viena iš tokių datų yra 1991 metų sausio 13-oji.

Minėdami šį liūdną įvykį, prisiminkime keturiolika aukų, kurie savo drąsa sausio 13-ąją sumokėjo aukščiausia gyvybės kaina. Pasimelskime už juos ir prašykime Aukščiausiojo pagalbos globoti tautos vadus, kurie saugos Lietuvos laisvę.

R. K.

1991 m. sausio 13 d., gindami Lietuvos laisvę, žuvo:

Loreta Asanavičiūtė,	g. 1967 m.
Virginijus Druskis,	g. 1969 m.
Darius Gerbutavičius,	g. 1973 m.
Rolandas Jankauskas,	g. 1969 m.
Rimantas Juknevičius,	g. 1966 m.
Alvydas Kanapinskas,	g. 1952 m.
Algimantas Kavoliukas,	g. 1939 m.
Vytautas Koncevičius,	g. 1941 m.
Vidas Maciulevičius,	g. 1966 m.
Titas Masiulis,	g. 1962 m.
Alvydas Matulka,	g. 1960 m.
Apolinaras Povilaitis,	g. 1937 m.
Ignas Šimulionis,	g. 1973 m.
Vytautas Vaitkus,	g. 1943 m.

LEMTINGAS BOKŠTAS

Bronius Jauniškis

Sunki buvo ši diena Vincukui. Rašomieji visų mokinių nemėgiami, taip ir taikstosi nuo jų išsisukti. O čia net du. Po pamokų dar kudirkiečių popietė. Jame Vincukas skaitė pranešimą apie Vinco Kudirkos idealus, jo kūrybos ypatybes, tautiškumą, pasišventimą, ryžtą ir pasiaukojimą savo tėvynei. Paskui – valdybos posėdyje tarėsi dėl tolimesnės jų sambūrio veiklos. Namo grįžo pavargęs, net detektyvinio filmo nebežiūrėjo. Išsitiesė lovoje ir mėgavosi snaudulio ramybe. Šiandien jis pailsės, pamokas spės paruošti rytoj.

Vos užmerkė akis, kai per radiją išgirdo sujaudintą diktorės balsą. Ji kelis kartus pakartojo, jog vilniečiai kviečiami prie Televizijos bokšto. Sovietų kariuomenės tankai artėja, reikia ginti bokštą. Gal Vincukas ir būtų nusileidęs į sapnų karalystę, bet išgirdo, kad tėvai rengiasi eiti. Negi jis pasiliks namuose? Ausyse suskambėjo popietėje Gražinos skaitytas Kudirkos eilėraščio posmas:

Užgaudė Varpas liepimu aiškiausiu,

Tartum jisai žmogaus lūpas gavo:

Kelkite, kelkite, kelkite, kelkite...

Vincukas nepajuto, kaip atsikėlė, apsirengė. Tai pamačiusi, motina nustebo:

— Kur tu nakčiai išsiruošei?!

— Su jumis. Televizijos bokšto saugoti. Juk diktorė kvietė.

— Ką jau ten vaikai apsaugos...

— Respublikos Aukščiausiosios tarybos pirmininkas kvietė visus. Tegul ir sūnus mokosi ginti Tėvynę, – nutraukė tėvas. — Jei žūsime – žūsime kartu.

Motina pasižiūrėjo į vieną ir kitą. Kovotojai... Eina kovoti prieš tankus. Beginkliai... Tankai visus sutraiškys kaip avinėlius. Tačiau galbūt taikių žmonių nepuls?.. Juk ir tankus vairuoja žmonės. Lyg ir savi, ne svetimi. Tegul užpuolikai pamato, tegul įsitikina, kad lietuviai vieningai gina savo teisėtai išrinktą vyriausybę.

Važiuodami troleibusu matė stovinčius moderniškus sovietų tankus, šarvuočius, lyg kažko laukiančius. Prie Televizijos bokšto irgi buvo tylu, tik žmonės, lyg srauni upė, plaukė iš visų pusių, supo kalnelį. Visų veiduose matėsi nerimas, susirūpinimas, tačiau baimės nė šešėlio. Prie bokšto pasigirdo skandavimas: „LIETUVA BUS LAISVA!“ „LIETUVA BUS LAISVA!“ „MES APGINSIME JĄ!“

Vincukas su tėvais atsistoja prie kelio į Televizijos bokštą. Čia grupavosi daug žmonių. Berniukas nustebo pamatęs Gražiną iš jų klasės su mažesniais broliukais. Taigi net mažesni atėjo, o dar mama nenorėjo jo leisti. Atrodė, kad pakilo visa sostinė nuo jauno iki seno. Pasigirdo dainos. Tai taikus, dainuojantis protestas. Kas išdrįs pulti šiuos taikiai nusiteikusius žmones?..

Pamažu Televizijos bokšto viršūnė pasislėpė vakaro migloje. Jau ir žemutinį pastatą dengė tamsa. Gatvės žibintai apšvietė dainuojančią minią. Staiga dainas nustelbė įspėjantis radijo diktorės balsas: „Tankai pajudėjo Televizijos bokšto link!..“ Po kiek laiko vėl: „Tankai artėja prie bokšto! Jie supa iš visų pusių!“

Vincukas nepajuto, kai stipriai suspaudė tėčio ir mamos rankas, padarydamas užtvarą prie jų atrėpliojančios, garsiai žlagsančios karo pabaisos. Rankomis, lyg grandinėmis, susikibo visi žmonės, o kažkas iš minios padrašino:

— Gerbiamas Vytautas Landsbergis neapsiriko! Drąsos! Parodykime, jog nebijome...

— Apginsime bokštą! Apginsime! – pasigirdo šūksniai, o nuo centrinės gatvės lyg iešmas tamsą perskrodė ilgas šviesos srautas. Žmonės dar stipriau susikabino rankomis. Nugriaudėjo pirmieji patrankų šūviai, sudrebinę orą. Aplink gulė aitrūs, akis graužiantys dūmai, pasidarė sunku kvėpuoti. Tačiau niekas nejudėjo iš vietos. Pro pat Vincuką prariaumojo tankas. Iš jo bokštelio išlindo kareivis juoda berete ir šaudė iš automato aplinkui. Per garsiakalbį vėl pasigirdo: „Prašom telktis prie centrinio įėjimo į bokštą!“

Ton pusėn plūstančių žmonių nešamas, Vincukas nepajuto, kaip atitrūko nuo tėvų. Jis atsidūrė prie metalinės tvoros. Per ją kopė vaikinai. Suzvimbė kulų spiečius, poškėjo sprogimai iš tankečių ir šarvuočių, švysčiojo, kryžiaivosi tankų prožektorių šviesos. Baisu, kas darėsi aplink. Tačiau keista, jokios baimės nejautė. Ėmė kopti metaline tinklo tvora. Jau buvo benušokęs į aną pusę, kai vėl suzvimbė kulkos ir jis pajuto skausmą kojose. Nušokęs nuo tvoros, bandė bėgti prie Televizijos pastato, bet kojos neklausė, o veriantis skausmas pargriovė ant žemės. Keli jaunuoliai peršoko per jį ir nubėgo. Nepažįstamas vyriškis pasilenkė ir paklausė:

— Kas tau?..

— Nevaldau kojų. Peršovė.

— Kabinkis ant nugaros. Kitaip pateksi po tanko vikšrais.

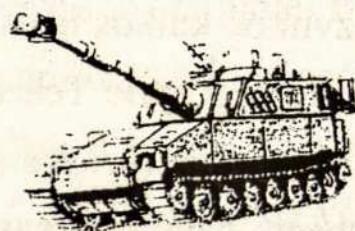
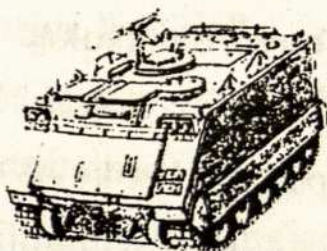
Vincukas sukando dantis, jautė, kad iš žaizdų sunkiasi kraujas. Jį apėmė baimė, jog gali patekti po artėjančiais tankais, ir neviltis, kad negali padėti centrinio įėjimo į bokštą gynėjams.

Vyriškis prasibrovė pro žmones ir atvilko jį prie greitosios pagalbos mašinos. Bet tos jau buvo pilnos. Paguldė jį prie kažkokio vaikino kruvinu veidu. Tas nejudėjo. „Nušautas!“ – buvo pirmoji mintis. „O kaip tėvai?“ Ėmė dairytis aplink. Prie jo pribėgo mergaitė su tvarsčiais rankoje. „Gražina!“ – apsidžiaugė. Ji, tamsoje nepažinusi perbalusiu veidu Vincuko, paklausė:

— Kur žaizda?..

Vincukas atsmaukė kelnių klešnę. Kraujas sruvo iš žaizdų. Gražina greitai aptvarstė kojas, kitiems padedant įkėlė į atvažiavusią greitosios pagalbos mašiną, o užmuštasis liko. Vincukas vos spėjo pasakyti Gražinai:

— Pranešk tėvams, kad mane išvežė į ligoninę... – o širdį nudiegė mintis: „O gal jie nušauti?!“

IŠ ISTORIJS LOBYNO

KRYŽKELĖS

Antanas Vienuolis

Keturioliktojo amžiaus pabaigoje Lietuvos Didžioji Kunigaikštystė gyveno sunkų laikotarpį. Algirdo sūnus Jogaila, savo artimųjų kurstomas, įsigeidė vienas valdyti Lietuvą ir paveržė iš tiesioginio Kęstučio įpėdinio Vytauto jo tėvo palikimą – Trakų kunigaikštystę..."

Nuskriaustas Vytautas antrą kartą pabėgo pas kryžiuočius ir, susidėjęs su amžiniais Lietuvos priešais, jų padedamas, rengėsi atgauti savo tėviškę.

Žemaičių ir Aukštaičių liaudis ir daug bajorų buvo už Vytautą, bet ir Jogaila turėjo nemaža šalininkų, ypač Rytų Lietuvoje...

1390 metų rugsėjo ketvirtą dieną anksti rytą, dar nepatekęs saulei, kunigaikštis Vytautas su savo palydovais ir keliais aukštos kilmės riteriais, savo sąjungininkais, šuoliais užjojo ant stataus Vilnelės kalno. Apačioje, po jų kojų, apriesta upėmis ir kalnais matėsi Vilniaus tvirtovė, kuri susidėjo iš keturių pilių... Ypač pasakiškai atrodė viršutinė pilis, kuri vainikavo kalno viršūnę ir, apaugusi dideliais medžiais, atrodė it užburta.

Tuo tarpu, kai kiti riteriai didikai linksmai nusiteikę žiūrinėjo pilis ir gėrėjosi Vilniaus apylinkėmis, kunigaikštis stovėjo rūstus, susimąstęs ir tarytum klausėsi, apie ką ten šniokštė įpykusi Vilnelė ir

ką kalbėjo, plaudamos Kreivosios pilies sienas, Neris bangos.

Daugiausia dėmesio kunigaikštis kreipė į Kreivąją pilį ir raukdamas kaktą rijo ją akimis...

Sajungininkai supo miestą iš visų pusių.

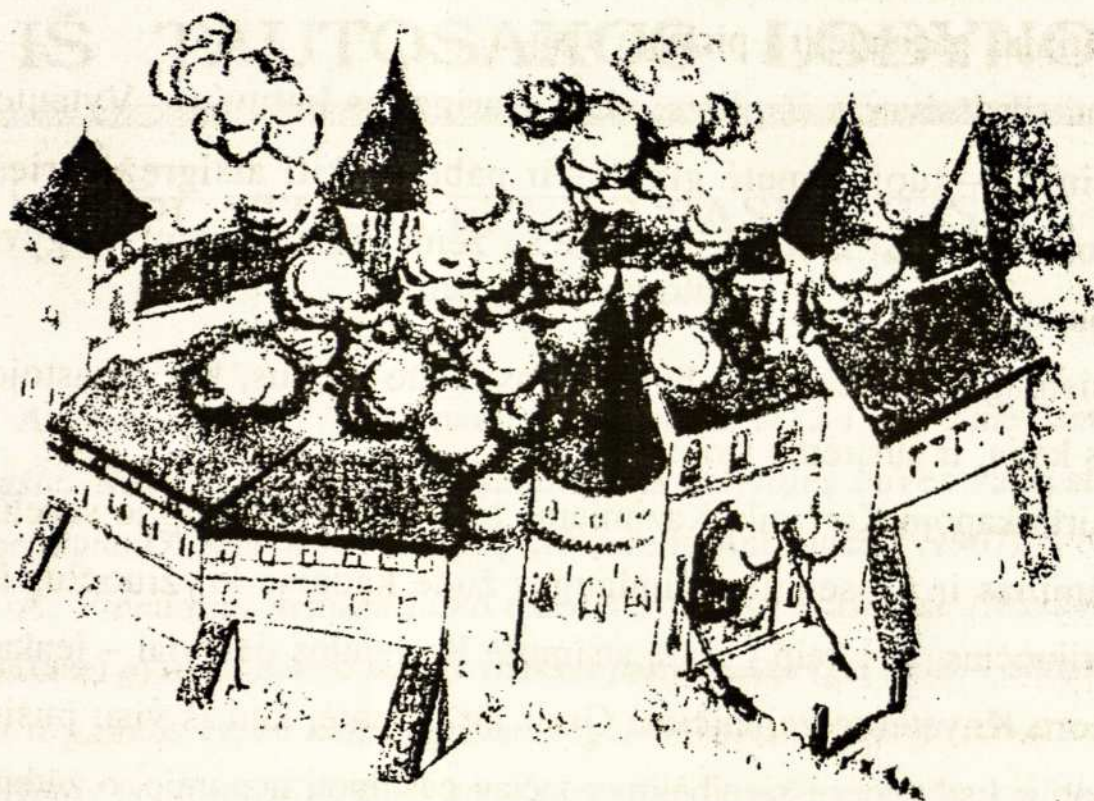
Visomis tarpukalnėmis, šlaitais, paneriu ir per kalnus traukė į Vilnių šarvuotų karžygių voros ir giedojo šventas giesmes; kiti kėlėsi per Nerį. Ryto ūkanose plevėsavo jų vėliavos...

Patekėjus saulutei, tarytum atbudo iš miego visos keturios pilys. Atgijo ir pats Vilniaus miestas. Viršutinėje pily rūko ant visų sienų virinama derva, garavo vanduo, žibėjo gynėjų šalmai, šarvai, o retkarčiais girdėdavosi ir žmonių balsai. O ten, apačioje, šniokštė vingiavo Vilnelė ir tyliai tarė jai Neris...

Pėsčiųjų ir raitelių prie Kreivąją rinkosi vis daugiau ir daugiau... Atvežė armotą ir pradėjo šaudyti į pilį. Iš vidaus neatsakinėjo. Staiga pilyje iškilo dūmų stulpas ir pasigirdo klyksmas. Prieš valandėlę niekas rimtai ir nemanė pilies imti, bet dabar, iškilus viduje dūmų stulpui ir pasidarius suirutei, visi puolė Kreivąją. Tuo metu atvežė iš kitų kariuomenės dalių kelis taranus, dažniau pradėjo šaudyti iš armotos, iš visų pusių pradėjo kopti ant sienų bajoro Knystauto žemaičiai...

Puolimas ir gynimasis prasidėjo iš visų jėgų. Vieni, nublokšti nuo sienų, griuvo atgal, kiti krito apipilti karštu vandeniu, degančia derva ir nukritę žemėn šaukėsi pagalbos, draskėsi, raitėsi ir nuplikinti mirė baisiose kančiose...

Kai dūmai pradėjo gaubti Kreivosios sienas, staiga atsidarė pilies

vartai, ir iš vidaus pasipylė raiteliai ir pėstininkai. Žemaičiai to nesitikėjo. Pirmutinius pasipainiojusius po kojų raitelius, taip pat pėstininkus atbloškė nuo sienų, sutrypė juos ir, norėdami padaryti kelią naujai besiveržiantiems, puolė vieni dešinėn, kiti – kairėn. Žemaičiai sumišo. Nustebo, nelaukę tokio netikėto įsiveržimo, ir svetimšaliai riteriai. Kiti, kurie buvo bekopią ant sienų, greit nušoko žemėn ir suskubo gelbėti taranus ir armotą. Ta suirute pasinaudojo pilies įgulos viršininkas, Jogailos brolis narsus kunigaikštis Karigaila Kazimieras. Jis suprato, kad pilį padegė iš vidaus jo paties žmonės, Vytauto šalininkai. Suprato, kad įgula neištikima ir kad jis gali remtis tik Jogailos atsiųstais lenkų būriais. Todėl nusprendė palikti degančią pilį ir žūtbūt prasimušti... Pirmiausia jis paaukojo lietuvius, ir

neištikimus, ir ištikimus: pirmutinius išstūmė juos iš pilies, pirmutinius pasiuntė ir į pirmąją ugnį.

Kai tik išsiveržė iš pilies, vieni Karigailos lietuvių – Vytauto šalininkai – tuojuo metė ginklus ir pabėgo, kiti atsigręžė prieš savuosius; bet ištikimieji susirėmė su žemaičiais ir nenorėjo gyvi pasiduoti...

Įsismaginę įsirėžė jie į bajoro Knystauto pulkus, kurie pastojo jiems kelią, ir susirėmė vyras su vyru...

Kirto kapojo Karigaila Kazimieras žemaičius taip, kaip jo senelis Gediminas ir prosenelis Mindaugas žudė kadaise kryžiuočius ir kalavijuočius. Bet kaip į mūrą atsimušė Karigailos lietuviai – lenkai į bajoro Knystauto žemaičius. Greit jie pamatė, kad iš visų pusių apsupti ir kad nebėr išsigelbėjimo; tačiau pasiduoti nenorėjo, o žūt būt veržėsi prie vartų. Žemaičiai mušė juos geležinėmis buožėmis, kirto kalavijais iš priekio, vėrė ietimis iš šonų...

— Pasiduokite! Vis vien jums galas! – suriko bajoras Knystautas, kai gyva lenkų - lietuvių siena atsimušė į jo pulkus ir buvo apsupta.

Kai kunigaikštis Vytautas nujojo nuo Vilnelės kalno, Kreivoji pilis jau buvo paimta ir degė. Jos viduje jau šeimininkavo žemaičiai.

Kitų pilių puolimas prasidėjo negreit, tik po kelių dienų, kai atvyko visos armotos, visi taranai ir kiti sienų griautuvai.

Armota – *patranka*

Taranas – *senovės ginklas tvirtovės sienoms griauti*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

PLATELIŲ EŽERO PASLAPTIS

Antanas Vienuolis

Antanas Vienuolis (tikroji pavardė Žukauskas; 1882-1957) gimė Puntuko krašte. Kas sumanytų pasmalsauti, koks rašytojas buvęs vaikystėje, teperskaito O. Sedelskytės knygėlę „Užuožerių Antaniukas“ (1967).

A. Vienuoliui nemaža laiko teko svetimuose kraštuose (Maskvoje, Kaukaze) gyventi. Sakėsi kartais vienišas pasijusdavęs (gal todėl Vienuolis?), bet ir gamtos (ypač kalnų) grožiu negalėdavęs atsidžiaugti. Svetimuos kraštus ir pirmuosius kūrinius – legendas „Amžinasis smuikininkas“, „Užkeiktieji vienuoliai“ – parašęs. O tėviškėn sugrįžęs rūpesčių nestokojo: darbavosi nuosavoje vaistinėje, įsteigė ir prižiūrėjo savo dėdės, poeto A. Baranausko, muziejų, A. Baranausko klėtele vadinamą. Ir kūrė. Į Platelių nukeliavęs, ežero pakrantes išbraidęs, nusidžiaugė ir šio Žemaitijos krašto grožiu. Ir pagerbė jį gražiu pasakojimu.

Seniai seniai, labai seniai, kai dar Lietuvą valdė nuožmūs grafai, baronai ir kiti aukštieji ponai ir kai jie savo baudžiauninkus rykštėmis plakė ir mainė į šunis ir daiktus, Platelių ežero pilies saloje stovėjo prabangūs rūmai. Tuose rūmuose gyveno Platelių ir kitų dvarų valdovas, senas našlys grafas su daugybe tarnų ir vienintele savo dukterimi gražuole Zifrina. Ji buvo tokių skaisčiai baltų veidelių, ežero gelmių spalvos akimis, bet kartu tokia paika ir išdykusi, kad žmonės praminė ją baltaranke ir dykaduone. Baltarankė dykaduonė grafaitė,

kaip baltoji vandenu žuvėdra, buvo taip
pamėgusi savo ežerą ir salą, kad tiek
žiema, tiek vasarą nenorėjo iš savo

tėvo dvaro nė kojos iškelti.
Apylinkių žmonės galėdavo matyti
ją ir gėrėtis jos pasakišku grožiu tik
iš tolo: vasarą – supantis jai savo
baltame laively ant bangų, o
žiema, kai ji, apsisiautusi
šermuonėlių kailinėliais,

lengvose, pora baltų eržilų pakinkytose rogutėse skriedavo ežero ledu ir
būdavo panaši į pasakų karalaite ar į vaiduokliu pasivertusią sniegulę
mergaite. Pamatydavo ją dar parke, kuris tuomet buvo nusitiesęs visa
paežere, bet vėl tik iš tolo, nes ir į tą žemės dausų kampelį paprastiems
mirtingiesiems, o ypač baudžiauninkams, kone mirties bausme buvo
uždrausta be reikalo ir koją iškelti. Tame pasakiškame parke augo
skeryčiojosi šimtamečiai ąžuolai, epušės, išlakios eglės, pušys; parko
kraštus rietė maumedžių ir liepų alėjos; per vasarą parke žydėjo
įvairiausi augalai, vėrė akį kiniškų rožių kerai, tvenkinyje plūduriavo
vandens lelijos, ir paukščių čiulbėjimas pynėsi su žiedų kvapais.

Apie Platelių grafo turtus, apie jo salos rūmų prabangą, apie parką
ir dukterį gražuolę sklido gandai po visą Lietuvą ir toli už jos ribų.

Daug jaunikių grafų, baronų ir kitų didžiūnų ponų siekė baltosios grafitės rankos ir širdies, norėjo laimėti jos palankumą, bet išdidi gražuolė turtuolė visiems atsakydavo ir visas jų pastangas paversdavo niekais ir juokais. Jaunikiai kraustėsi iš proto, siuntė pas tėvą naujus ir naujus piršlius ir pasiuntinius, papirkinėjo grafo tarnus, grafitės kambarines, kalbino ir ją pačią, bet visa buvo veltui – puikuolė ir nemanė tekėti.

Bet atėjo neramūs laikai: Lietuvą okupavo švedai, užpuolė Platelius, užėmė Pilies salą, o grafą su grafaitė padarė jų pačių rūmuose belaisviais. Jei senas grafas ir nusiminė, tai gražuolė grafitė kad bent kiek: ji ir švedų karininkus vertė pildyti savo užgaidas, davinėjo įsakymus jų viršininkams, pasipūtusiems generolams, ir elgėsi su jais kaip karalaitė su valdiniais.

Kartą Pilies salos rūmuose iškėlė grafas didelę puotą. Sukvietė visos apylinkės grafus, baronus, ponus bajorus, užprašė ir švedų armijos generolus. Visose ežero salose ir pakrantėse tai iškilmei pažymėti grafas paliepė uždegti dervos statines, o pačią Pilies salą įsakė taip nušviesti, kad ji atrodytų kaip saulėtą dieną. Dar prieš kelias dienas vienoje saloje pjovė tai puotai veršius, kitoje darė alų, dar kitoje pynė iš gėlių ir žalumynų vainikus tiltui papuošti, o visų grafo dvarų sodininkai ir gėlininkai kaip įmanydami gražino pačią Pilies salą ir jos rūmus.

Suvažiavo grafai, baronai, ponai bajorai ir generolai. Pilyje liejosi vynas, putojo alutis, skambėjo sklidinios taurės, salose ir paežerėje liepsnojo dervos statinės, ir saldžios muzikos melodijos sklido ežero bangomis į krantą.

Tęsinys sekančiame numeryje

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

DAKTARAS

Miške pasklido kalbos, kad atsirado naujas daktaras, greitai ir lengvai išgydantis bet kokią ligą.

Tai išgirdęs Vilkas sumanė išsigydyti, mat po žiemos labai nusilpo ir vos kojas bepavelka. Kur jau čia nenusilpsi, kai žiemą išmisti taip sunku. Nuo šalčio visi slepiasi urvuose, o jei ir pagauni kokį nevikrą kiškį, jis būna toks liesas ir gyslotas, kad visai nėra ko valgyti. Žiemą kiškiai ir patys vos laikosi.

Pamatęs Šarką, Vilkas pamanė: — „Aha, iš jos tikrai ką nors sužinosiu apie naująją gydytoją“.

— Ei, Baltašone, kas ten toks atsirado, tasai naujasis užkalbėtojas?

— Ech, tėvai, tai užkalbėtojų užkalbėtojas! Jį vadina Triušiu, atrodo truputį panašus į mūsų zuikį, bet yra labai rimtas ir visiems išduoda receptą.

Vilkas susimąstęs pasikasė pakaušį:

— Gal ir man ko nors išrašys, juk nugyveni gyvenimą, o kai numiršti, net nežinai, nuo ko.

Šarka, sukrutusi ant šakelės, sutarškėjo:

— Teisingai, tėvai. Nūnai daktaras toks madingas, kad visi pas jį virste virsta. Apylinkėse apie nieką kitą ir nekalbama.

Taigi Vilkas leidosi į miško pakraštį, kur buvo gydytojo kabinetas, ir išvydo, kad ten jau susirinko didžiausia draugija – lapė, lokys, ežiukas ir visas būrys zuikių. Vilkas buvo toks alkanas, kad net dantimis kaleno, taip norėjo pasičiupti kokį zuikį, bet susitūrėjo. Daktaro laukiamajame

zuikis – jau nebe zuikis, o pasiligojęs draugas. Vilkas atsisėdo toliau nuo zuikių, kad nejaustų jų malonaus kvapo. Šitaip visi sėdi ratu, o vidury vaikštinėja gydytojas. Jis toks panašus į zuikį, kad atrodo visai kaip jų tikras brolis. Tik zuikiai liesesni, vien kaulai ir oda, tuo tarpu gydytojas turi viską kaip pridera: pilvuką, šonai tik blizga, atrodo, kad ten, iš kur atkeliavo, vargo nematė.

Gydytojas apžvelgė miško susirinkimą ir tarė:

— Turiu jums ką pasakyti: visos jūsų ligos atsirado dėl netinkamos mitybos.

— O iš kur gauti tinkamo maisto? – sušuko Lapė. – Bėginėju kaip beprotė ir ieškau, ką pasičiupti. O jei netyčia pakramtau vištos ar žąsies, atrodo, lyg jos būtų apskritai be mėsos.

— Bet vištomis ir žąsimis maitintis negalima. Jūsų išsigelbėjimas – vartoti sūrį, – pakarpė ausimis daktaras.

— Bet mes turime valgyti mėsą. Ji mus stiprina, – ištare Vilkas.

— Dėl jos kyla visos jūsų ligos ir susirgimai. Valgyti mėsą – pavojinga. Turite maitintis vaisiais ir daržovėmis, – įtikinamai paskelbė daktaras.

— Kaip tai? Būti be mėsos? Juk pagaliau reikia kojas pamankštinti, – papurtė galvą Vilkas.

— Jūs neteisus. Pažvelkite į mane. Esu sveikas, žvalus, netgi storutėlis, nors maitinuosi morkytėmis, kopūstėliais, o mėsos nesu burnoje turėjęs.

— Teisingai! – atsiliepė kiškiai. — Morkomis ir kopūstais kiekvienas puikiausiai išsimaitins.

— Gerai, gal kiškiams kopūstai ir tinka, bet kaip mums, visiems kitiems? – nepatikliai palingavo galvą Vilkas.

— Nėra čia dėl ko abejoti. Pavyzdžiui, Rudasis Šleivakojis – galiūnas kokių reta, o maitinasi uogomis ir daržovėmis, – kreipėsi gydytojas į Lokį.

— Kas tiesa, tai tiesa. Be aviečių neapsieičiau, – patvirtino Lokys. O gydytojas tęsė:

— Matote? Čia sveikatos esmė. Teisingai maitindamiesi sulauksite šimto metų.

Kas nenorėtų nugyventi šimto metų? Vilkas susimąstė: pažiūrėjus į Triušį, matosi, jog trykšte trykšta sveikata, nes jam nereikia lakstyti po mišką maisto. Jeigu nori suvalgyti morkytę, niekur ji nepabėgs.

Vilkas nusprendė pakeisti mitybą ir greitai ėmė ieškoti maisto. Įlindęs į avietyną susibraizė nosį; įsidėjo į burną uogą, bet ji buvo tokia šlykšti, kad teko išspjauti. Tada jis pabandė kramtyti žolę, bet buvo dar prasčiau. Vilkas gydėsi iš visų jėgų, bet kasdien jam buvo vis blogiau ir blogiau.

Ir staiga Vilkas pasijuto taip blogai, lyg artėtų paskutinioji. Net atsistoti nepajėgė.

Pas jį atskrido Šarka:

— Tai nejaugi taip susirgai, kad jau nusprendei nusibaigti?

— Nė nekalbėk. Modernus gydymas man visai nepadeda, – pasiskundė Vilkas.

— Tai dar kartą nueik pas daktarą, – patarė Šarka.

— Tu teisi, blogiau jau būti nebegali, – sutiko Vilkas ir, sutelkęs paskutines jėgas, leidosi pas Triušį. Eina ir nusilpęs vos bepasivelka.

Šarka į jį pažvelgė ir tik palingavo galvą. Nuskrido ji į mišką visiems išpasakoti, kad Vilkas greitai nusibaigs. Sutiko Lokį su Lape ir, nutūpusi ant žemės, pradėjo:

— Ar girdėjote naujieną? Vilkas jau puse kojos grabe. Atrodo, gydymas jam nepadėjo. O kaip sekasi jums?

Lokys patenkintas pasiglostė pilvą.

— Neturiu jokių bėdų, – pasakė jis.

— Čia paskanauju aviečių, čia medaus, o kartais ir žuvyčių. Žuvų daktaras neuždraudė.

Lapė pritardama linktelėjo.

— Aš taip pat valgau žuvelės ir kiaušinius. Bet, atvirai kalbant, kartais taip norisi mėsos... – apsilaižė Ilgasnapė.

— Atrodo, kad vienam Vilkui toks gydymas netiko. Bijau, kad numirs greičiau nei spės pasveikti, – sutarškėjo Šarka ir nuskrido tolyn. Staiga ji pamatė bėgantį Vilką. Iš tiesų – sulysęs, šonai įkrite, bet į mirštantį nepanašus. Žingsniai tvirti, bėga lygiai, buvusi liga tarsi kažkur pranyko. Vilkas pasivijo Lokį ir Lapę.

— Pilki! Sakė, kad nusprendei numirti, – sušuko Lokys.

— Atrodo, kad šįkart gydymas padėjo? – domėjosi Šarka.

— Taip, nusprendžiau gydytis senoviškai, kaip mano senelis ir prosenelis, – atsakė Vilkas.

— O kaip – ilgas amžius? Triušis kalbėjo apie šimtą metų ir juos net pažadėjo, – paklausė Lapė.

— Šimtą metų, sakai? – susimąstė Vilkas. — Na, čia jis, matyt, nepataikė, – pasakė Pilkis ir garsiai krenkštelėjo.

NYKŠTUKŲ DAINA

Mes nykštukai mažuliukai,
Broliai pabiručiai,
Bet visi kaip ąžuoliukai,
Kaip tikri vyručiai.

A, bra, abra kabra –
Kasam auksą ir sidabrą
Milžino dvare –
Ta ra ri, are!

Ir per kaitrą, ir per žvarbą
Kopiame į kalnus,
Dirbam sunkų savo darbą,
Pasipustę delnus.

A, bra, abra kabra –
Kasam auksą ir sidabrą
Milžinui senam –
Ta ra ri, anam!

Senas milžinas kaip keras –
Vos per kalnus kreta,
Bet kilnus, švelnus ir geras
Darbdavys kaip reta.

A, bra, abra kabra –
Kasam aukšą ir sidabrą,
Dirbam su daina –
Ta ra ri, ana!

*Šeimininkai neužtruko.
 Dvelkdami naktinio rūko
 Gaivumu, linksmi parėjo.
 — Kas čia buvo, apžiūrėjo
 Mūsų pirkia – stalą, spintas?..
 Ir staiga šešiams septintas:
 — Šen, broliukai, šen, maži,
 Kas gi čia tokia graži
 Patalėly mano miega?..
 Lyg nukritusi į sniegą
 Aušrinukė iš dausų...
 — Ohoho! – Nykščių visų
 Net akutės sublizgėjo.
 Ne, tokios jie neregėjo
 Nei miške, nei kalnuose,*

*Nei gegužio sapnuose.
 — Kas ji – angelas ar fėja,
 Ar dvasia kokia, išties?..
 — Sužinosim pailsėję.
 O dabar labos nakties!*

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Piešinėliai rodo, kaip neretai pasakoma. O kaip reikėtų sakyti?

Einu ant stoties.

Pareisiu ant keturių.

Jis mokosi ant gydytojo. Vazinėju ant sunkvežimio.

Skliausteliuose parašytus žodžius pakeiskite taip, kad jie atsakytų į klausimą *kam?*

Duok (vaikas)	_____	ledų.
Mesk (Rimas)	_____	kamuolį.
Paduok (senelis)	_____	bilieta.
Parodyk (berniukas)	_____	knygą.
Paduok (Andrius)	_____	kepurę.
Paskaityk (brolis)	_____	pasaką.
Nupirk (Stasys)	_____	sąsiuvinį.

Pvz.: Duok (ežys) ežiui grybą.

Kai mama su Barbora vaikštinėjo po mišką, ką Mykolas veikė kieme? Ar jam buvo smagu? Ar nesusipešė su Rimu? Ar atėjo jo draugai, o svarbiausia – Greta, kuri Mykolui labai patinka. Kai nematei, sunku pasakyti, ar Mykolui linksma. Tikriausiai linksma, nes Greta vilkėjo nauja suknyte ir atrodė kaip niekad graži! Graži ir išdykus: bėrė smėlį Andriui į plaukus, erzino, kol...

... Kas gi atsitiko?

— Man nusibodo! Aš noriu slėptis! – visa gerkle plyšauja Rimas.

— Ieškos Andrius! – nutaria Greta ir bėga slėptis.

— Aš nenoriu! Aš einu namo!

— Išsiskaičiuokim! – siūlo Agnė. — Aš moku skaičiuotę.

Išsirikiuokit!

Visi išsirikiuoja. Agnė greitai beria skaičiuotę, kiekvieną baksteli pirštu:

Šimtametis

Šilas šis,

Šešiašakė

Ši pušis! – Saulius ieško!

— Neieškosiu! Agnė apgavo! Ji savęs neįskaičiavo!

— Taip! Taip! Agnė savęs neįskaičiavo! Skaičiuosiu aš! – pareiškia Greta.

Greta skaičiuoja:

Vienas, dujai, triku, traku,

Gaidys gieda, višta kasa,

Kuku jaku, stirna stukt! – Andrius ieško!

Nėra kaip išsisukti, nors Andriui baisiai apmaudu. Jis žino tokią vietelę, kur niekas nesuras.

— Andriau! – šūkteli pro langą tėtė. — Eikš!

Andrius apsidžiaugia: nereikės ieškoti. Kitą kartą pats išmoks skaičiuotę. Pasistengs! Bet kas bus, jei nežinos skaičiuotės?

Padėkite Andriui sukurti skaičiuotę, nors jis labai išdykęs ir visada nori pirmauti. Tik jam dažnai nesiseka. Skaičiuotė ir jums patiems pravers. Kad būtų dar smagiau, užbaikite šias dvi skaičiuotes savais žodžiais:

Moli, moli, smėlio broli,

Aš kepu vaikams raguoli!

Tapu lapu, tapu lapu,

Boružė per klevo lapą –

Nijolė Blaževičiūtė

BIČIULIAI

Martynas Vainilaitis

*Pilna sniego, pilna ledo,
Vėjas šaltas – nenuščius.
Reikia gelbėti iš bado
Miško žvėris ir paukščius.*

*Pasakyta – padaryta.
Kraunam šieną į roges.
Ir ankstyvą sausio rytą
Skrodžiam vėją ir snaiges.*

*Ak, varpeliai – dindi – aidi...
Ak, žirgeliai, ak, sarti!..
Kurtinėlių – šilo gaidžių
Pamatysim iš arti.*

*Pamatysim lauko bėdžių
Kiškį, briedį, stirneles...
Ir pakviesime prie ėdžių:
— Prašom, peškit į valias!*

MŪSŲ KŪRYBA

SAUSIO 13-OJI

Punsko mokyklos mokiniai parengė Sausio 13-ajai programą. Minėjimas vyko Gedimino stulpais, trispalve Lietuva ir kryžiumi papuoštoje salėje. Programą vedė Jolanta Malinauskaitė. Mokiniai skaitė proginius eilėraščius, dainavo patriotines dainas, minėjo tragiškas Sausio 13-osios akimirkas:

„...lūpose sustingo paskutiniai Loretos Asanavičiūtės žodžiai:

— Daktare, ar aš dar gyvensiu?

Į šį dvidešimt trejų metų merginos klausimą atsakyti buvo labai sunku. Tanko pervaziuotas Loretos likimas buvo nulemtas...

„Darius Gerbutavičius. Kai nuo televizijos bokšto pusės pasigirdo šūviai, užavusi minia pakriko tvoros link. Pasak mačiusių, keturi berniukai bėgo nuo šūvių paskutiniai. Darius Gerbutavičius krito pirmas: kulkos pataikė į kojas. Jau prie tvoros, dar įsikibęs rankomis, bandė perlipti – peršovė rankas. Penktoji kulka į nugarą buvo paskutinė...”

Susirinkusieji klausėsi susidomėję ir nuščiuvę. Tai nebuvo pramoginė programa, o sunkaus, tragiško ir svaraus Lietuvai laikotarpio minėjimas. Iš tų įvykių, iš juose dalyvavusių jaunų žmonių, iš mirstančiųjų lūpų kiekvienas lietuvis gali pasimokyti pasiaukojimo, atkaklumo, drąsos, tikros meilės tėvynei. Nė vienas nežinome, kada ateis mūsų išbandymo metai.

Rūta Sitarškytė

Punskas

MANO ŽIEMOS ATOSTOGOS

Man žiemos atostogos prabėgo labai greitai. Pirmą savaitgalį ilsėjausi, nes baigiantis pusmečiui buvo tiek daug darbo, kad tikrai pavargau. Pirmadienį vis dar negalėjau žiūrėti į vadovėlius. Ėmiau skaityti pagrindinę literatūrą, bet ir ji man greitai nusibodo. Mieliau buvo tvarkyti kambarius, valyti lentynas, vakarais – susitikti su draugėmis, groti gitara, plepėti. Kartais išbėgdavau pasivažinėti rogutėmis nuo kalniuko.

Pasitaikius progai, nutariau važiuoti į Lietuvą, nes šita šalelė mane ir žiemą, ir vasarą labai traukia. Mano nelaimė, tada spigino speigas ir negalima buvo nė kiek ilgiau pasibastyti po miestą. Su draugėmis ir giminaičiais slėpėmės kino salėse. Perspėju, kad bilietai į filmus Vilniuje labai brangūs: už „Pelenę“ mokėjome 9 litus, o „Poravimosi metas“ „Lietuvos“ kinoteatre kainavo net 20 litų.

Aišku, užsukome ir į Vilniaus „Makdonaldą“. Jis visai toks pats, kaip Varšuvoje ar kituose miestuose. Visur: ant sienų, indų, servetėlių ir net ant kepuraičių – vien angliški užrašai, tik padavėjos kalba lietuviškai. Kol suvalgėme mėšėčius ir išgėrėme sultis, į mus tris kartus kreipėsi žmonės, prašydami išmaldos. Tarp staliukų zujo neregys su lentele, pagyvenusi moteris ir apdriskęs berniukas.

Vieną vėlyvą popietę aplankėme Arkikatedrą. Joje buvo šilta, labai ramu ir tamsu. Nors nedaug ką galėjome pamatyti, bet tylą ir tamsoje besimeldžiantys žmonės darė mums savotišką įspūdį. Išėję negalėjome atitraukti akių nuo gražiai apšviestos Arkikatedros, Gedimino pilies ir Trijų Kryžių kalno. Dabar Vilniuje visos bažnyčios ir kiti svarbesni pastatai naktį gražiai apšviesti, senamiestis atnaujintas.

Grįžusi iš kelionės, vos spėjau paruošti pamokas, truputį paskaityti literatūros. Vėl prasidėjo mokslas. Nežinau, kur dingo tos atostogos...

tss..., Punkskas

RŪTA IR JOS DVIRATIS

Rūta turėjo triratį. Vieną dieną Rūta norėjo gauti naują dviratį. Ji nuėjo pas tėvą ir paklausė ar galėtų gauti naują dviratį. Tėvas atsakė:

„Taip, gali gauti naują dviratį, nes gavai gerus pažymius.“

Kitą dieną jie išvažiavo ir nupirko naują dviratį. Rūta užsėdo ant dviračio ir bandė važiuoti, bet nugriuvo. Bandė važiuoti daug kartų, kol gerai apsidaužė sau kojas ir rankas. Užtruko porą dienų kol pagijo. Tada jai tėvas padėjo išmokti. Dabar kiekvieną dieną ji važiuoja pati ant savo didelio, naujo dviračio ir nenukrenta.

Kristina Paškonytė

Šv. Kazimiero lit. mokykla Clevelande

KATINIUKAS IR MEŠKIUKAS

Vieną vakarą tėveliai išėjo į balių. Katinukas lieka vienas. Prieš užmiegant, jis pradeda skaityti knygą savo mėgstamam žaisliukui meškiukui Rudnosiukui. Skaito skaito, bet meškiukas vis neužmiega ir neužmiega. Katinukas jau perskaitė trečią pasaką, bet Rudnosiuko akys vis atmerktos. Kai tėveliai grįžo namo, katinukas pasiskundė jiems. Mamytė pasakė: „Sūneli, juk jis netikras“.

Eimantas Kiselioras

Šv. Kazimiero lit. mokykla Kalifornijoje

KEISTASIS SAPNAS

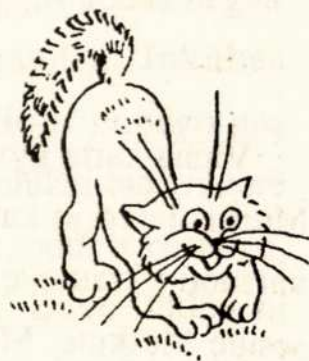
Tą naktį švietė pilnatis. Aš lėkiau per mišką. Aukšti ir tamsūs medžiai paskatino mane bėgti greičiau. Staiga aš pamačiau keistą namą. Jis buvo labai senas ir be langų, o stogas kiauras. Nutariau, kad geriau reikia eiti į namą negu pasilikti miške... Su kiekvienu žingsniu laiptai girgždėjo. Atidariusi duris nedrąsiai įžengiau. Visi baldai buvo apdengti baltai. Šuktelėjau ar kas nors yra name, bet niekas neatsiliepė. Staiga aš išgirdau žingsnius ir kritimą. Pažvelgiau aukštyn, bet nieko nepamačiau. Širdis pradėjo greitai plakti. Pradėjau lipti laiptais į antrą aukštą, bet ten nieko nepamačiau ir neradau, tik sudužusią vazą. Tą patį garsą išgirdau apačioje. Vėl širdis sutriuksėjo. Bet dabar nelipau žemyn. Nutariau laukti kas bus toliau. Belaukdama užmigau.

Atsibudusi pamačiau mažą kačiuką. Jis žaisdamas numesdavo viską kas jam maišėsi. Kačiuko nugaroje buvo juodi taškeliai. Priėjusi paglosčiau jį. Murkdamas jis trynėsi prie mano kojų. Staiga mane kažkas pradėjo judinti ir šaukti vardu:

— Kelkis, kelkis Diana! Turiu tau staigmeną.

Aš šaukdama ir džiaugdama nubėgau laiptais žemyn ir atidariau dėžutę. O ten pamačiau mažą katinėlį. Jis buvo su juodais taškeliiais ant nugaros. Pagalvojau:

„Koks keistas sapnas“.

Austė Jarmušytė

Atgimimo lit. mokykla CT

GARFILDAS IR CYPUTĖ

Vieną vakarą, kai Garfildo tėtė buvo išvažiavęs, Garfildui reikėjo prižiūrėti pelytę, vadinamą Cypute. Cyputei anksti reikėjo eiti į lovą, nes ji turėjo eiti į mokyklą.

Garfildas skaitė Cyputei knygą, kol ji užmigo. Cyputė ramiai miegojo, pasitikėdama Garfildu. Bet jis išėjo į lauką ir paliko ją porą minučių vieną. Išėjęs į lauką, Garfildas surado medį, kuris turėjo skylę. Ten kas nors buvo paslėpęs sūrį. Garfildas parnešė sūrį savo draugei Cyputei.

Kai Cyputė iš ryto atsikėlė, Garfildas pavaišino ją labai skaniu sūriu. Cyputė padėkojo jam sakydama: „Ačiū, ačiū, tu man esi labai geras! Esi mano geriausias draugas.“

Kristina Juškaitė

MURKIS

Vieną kartą gyveno toks berniukas vardu Tomas su savo gyvuliukais. Murkis buvo jo katytė ir Meškutė – jo meška. Vieną dieną Tomas turėjo važiuoti į krautuvę. Jis Murkiui pasakė, kad jam reikės pasaugoti jo mažą sesutę Meškutę. Murkis labai nenorėjo. Jis mėgo būti vienas. Kaip Tomas išvažiavo, Murkis pasidarė labai alkanas. Jis padėjo Meškutę prie stalo krašto ir paėmė ką nors valgyti. Meškutė nukrito nuo stalo ir susižeidė savo koją. Murkis nenorėjo kad Tomas sužinotų, tai jis paguldė Meškutę į

jos lovą. Murkis skaitė jai daug knygų, kad ji nustotų verkti. Kaip Tomas sugrįžo, jau buvo naktis ir visi miegojo. Tomas buvo labai patenkintas, kad viskas pasisekė. Iš ryto Meškutė pasakė Tomui kas atsitiko. Murkis gavo barti. Tomas buvo labai nusiminęs ir paaiškino Murkui, kad yra labai svarbu prižiūrėti savo sesutes arba broliukus. Bet Tomas vistiek padėkojo Murkiui, kad jis paskaitė

Meškutei tiek daug knygų.

Liana Butkūnaitė

JOKŪBAS IR HENRIKAS

Buvo du draugai. Jų vardai buvo Jokūbas ir Henrikas. Jie gyveno toje pačioje gatvėje ir dažnai žaisdavo kartu. Vieną dieną žaisdami parke, jie pamatė gandrą. Tas gandras atėjo arčiau prie jų ir išoko į Henriko rankas. Vaikai nutarė nusinešti jį namo. Pavadino jį Drąsučiu.

Už poros dienų Jokūbo tėtis skaitė laikraštyje, kad zoologijos sodas negali surasti vieną iš jų gandrų. Jokūbas paėmė laikraštį iš tėčio ir nubėgo pas Henriką parodyti. Berniukai tada nutarė paskambint zoologijos sodui ir pasakyti, kad jie surado gandrą. Buvo liūdna su Drąsučiu atsisveikinti, bet berniukai žinojo, kad jam ten bus geriau.

Diana Karvelytė

AR ŽINAI?

BANGOS – GALINGI MENININKAI

Bangos yra ir nuostabūs menininkai, skulptoriai. Jūros ir vandenynų pakraščiai būna įvairiai išraižyti, išgraužti. Formų įvairumas priklauso nuo medžiagų iš kurių krantas sudarytas: kalkių, molio, granito ar kitos medžiagos.

Siaučiant audrai bangų jėga tokia stipri, kaip automobilio, važiuojančio 90 mylių greičiu ir trenkiančio į akmens sieną. Dėl tokios bangų jėgos randame išgraužtų požeminių urvų, arkų, tunelių, pakrausčių.

Ar ir upės gali išgraužti povandeninius tarpeklius?

Taip, esama ir požeminių tunelių. Manoma, kad tunelių atsiradimo pradžia siekia laikus, kai jūros lygis buvo daug žemesnis negu dabar. Žinomi Hudson upės tarpekliai Šiaurės Amerikoje rytiniame pakraštyje. Congo upės išgraužta gili vaga. Kitoje vietoje Gango upės gilus tarpeklys pavadintas „Bedugniu“. Dažniausia tuneliai nerandami prie upės žiočių, bet jūros dugne, toliau nuo kranto. Juos išgraužia smėlėtos ir su įvairiomis priemaišomis susimaišiusios besiaučiančios bangos.

Grand Canyon tarpeklys sukurtas Colorado upės. Jis yra pats didžiausias pasaulyje. Jo kupra nusidriekia 277 mylias per Arizonos šiaurės vakarus. Vietomis jo plotis siekia 18 mylių ir gylis – vieną mylią.

Šiandien Grand Canyon tarpeklys yra gerokai pasikeitęs nuo savo pirmykštės išvaizdos. Manoma, kad jis pradėjo formotis prieš 10 milijonų metų. Tada Colorado upė buvo tik mažutis upeliūkštis. Laikui bėgant upės vaga išgraužė krantą, srovė gilino dugną, keitėsi vaizdas.

Grand Canyon yra didžiausias pasaulyje tarpeklys, bet už jį gilesnis yra Šiaurės Amerikoje „Hell“ Canyon ant Idaho ir Oregano valstybių sienos. Išgraužtas tarpeklys „Snake“ upės siekia 7,900 pėdų gylį.

Meksikoje žinomas Barranca del Cobre tarpeklys. Jis – 30 mylių ilgio, bet jo sienos siekia net 4,600 pėdų aukštį.

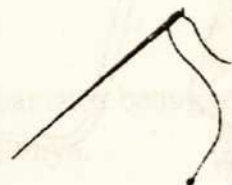
GALVOSŪKIAI

Netvarkingas
nykštukas namuose
pametė **kojinę**, 3
šaukštus, 2 šakutes,
diržą, 2 pypkes ir
piniginę.

Surask juos.

ĮRAŠYK, KAS NUPIEŠTA.

Violeta Nevulytė

SUJUNK TAŠKUS

JUOKŲ MAIŠELIS

- Kaip Adomas galėtų nenusidėti rojuje?
- Jei nemėgtų obuolių.

...

- Sargas pagavo berniukštį vagiantį obuolius.
- Nenaudėli! – rėkia sargas. — Dabar aš tave pamokysiu, kaip vogti!
- Ačiū Dievui, nes jau trečią kartą įkliūnu.

...

- Motina per pietus sako savo sūnui:
- Tomuk, kodėl tu neprašai, o pats sieki paimti maistą? Ar neturi liežuvis?
- Turiu, mamyte, bet ranka ilgesnė nei liežuvis.

...

- Kodėl sakoma, kad šuo yra geriausias žmogaus draugas?
- Todėl, kad jis negali kalbėti.

...

- Ponas Narutis sako savo tarnui:
- Jonai, atnešk mano žiūronus! Aš važiuoju į laidotuves.
- O kam jums žiūronai, pone?
- Mirė mano tolimas giminaitis.

...

- Krenta vagis iš devinto aukšto ir rėkia:
- Aš vagis!!! Gaudykite mane! Gaudykite!..

...

- Vilkas su zuikiu nusipirko mašiną. Jie abu susitarė: jeigu reikės sustoti, pasakys žodį „amen“, o prieš važiuodami – „ačiū Dievui“.

Važiuoja važiuoja ir privažiuoja bedugnę. Kiškis išsigandęs sušuko:

- Amen!

Mašina sustojo.

- Ačiū Dievui, – atsiduso vilkas, pamatęs bedugnę.
- Ir mašina su akmenimis nuriedėjo žemyn.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Dalia Auštrienė	už 5 dol. auką
Zina Sinkevičienė	už 10 dol. auką
Antanas Matulaitis	už 20 dol. auką
Irena Sutrinaitis	už 5 dol. auką
Vyt. Čekanauskas	už 10 dol. auką
Nijolė Slotkienė	už 10 dol. auką
Kęstutis Miškinis	už 50 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Homer Glen, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410